

SMRT U BÍLÉHO JELENA

Chris Chibnall

Host

Sunday
Times
Bestseller

Promyšlené, lidské, napínavé
a překvapivé — Chris je vážně
skvělý vypravěč.

LEE CHILD

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu
čl. 4 směrnice 2019/790 EU je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Copyright © Chris Chibnall, 2025

First published as *Death at the White Hart* in 2025
by Michael Joseph. Michael Joseph is part of the Penguin
Random House group of companies.

No part of this book may be used or reproduced in any
manner for the purpose of training artificial intelligence technologies
or systems. This work is reserved from text and data
mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).

Cover images © Plainpicture and © Getty Images
endpapers images © Shutterstock

Illustrations by Sally Taylor represented by Artist Partners

Translation © Ester Žantovská, 2026

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-3196-7 (PDF)

ISBN 978-80-275-3197-4 (ePUB)

ISBN 978-80-275-3198-1 (MobiPocket)

***Pro Madeline, Cala a Aidana za to všechno,
co nedokážu vyjádřit slovy***

Na zpáteční cestě už byla tma.

Když Ewan minul ceduli s nápisem Dorset, jako obvykle se mu ulevilo. V Devonu se nikdy necítil dobře. Zatímco jeho auto tiše vrnělo po prázdné silnici zalité měsíčním světlem, snažil se myslet raději na to, co má před sebou, než na to, odkud jede.

Zaměř se na něco pozitivního, říkal si. S trochou štěstí se doma ještě povaluje zbytek těch včerejších — celkem ucházejících — lasagní. A v lednici by se možná našla i láhev vychlazeného cideru. Taková malá půlnoční svačinka.

Jenže ať se snažil sebevíc, myšlenky mu pořád odbíhaly ke vzpomínkám na jeho veselou, svéráznou mámu, jak bývala plná života, bláznivě tancovala po kuchyni a on se smál nad talířem nedojedených rybích prstů. Žena, kterou právě navštívil, už byla jen jejím stínem. Prázdnou schránkou odkázanou na péči ostatních. Ewan se poškrábal na bradě, jako by tím mohl zahnat bodnutí viny.

Musíš být jako pes, říkal si. *Psi žijí přítomností, nic jiného je nezajímá. To je správná cesta.* (Druhý den odpoledne se o tu myšlenku podělil s manželkou. „Psi kadí na zahradě, to hodláš dělat taky?“ odsekla a znovu se začetla do aukcí na eBay.)

Když se auto vyškrábalo na kopec, před Ewanem se otevřel výhled na třpytící se pobřeží. Za světla i za tmy to byla nejhezčí část cesty. Uprostřed této zářiové noci měl celý svět jenom pro sebe.

Hluboce vydechl, jak se to kdysi učil v jakési mindfulness aplikaci, kterou už dávno smazal, a kochal se pohledem na inkoustově černou vodu posetou třpytivými odlesky měsíčního světla. Napravo od něj se táhla křivka zátoky.

Pohled mu znovu sklouzl na silnici. A vzápětí ho ochromila panika.

Uprostřed silnice něco je...

Narazíš do toho!

Strhnul volant.

Auto se vymklo kontrole.

Prudce zadupnul brzdu.

Dup. Škub. Stop.

Nádech.

Karoserie na protest proti náhlému zastavení zaskřípala. Motor raději rovnou zhasnul.

Ewan se vzpamatoval. Vlna adrenalinu pomalu opadávala.

Jako první ho napadlo: *Možná je to jelen.*

A hned vzápětí, když se naklonil blíž k přednímu sklu: *Ne, to není jelen.*

Třesoucím se prstem nahmatal tlačítko a zapnul výstražná světla.

Vystoupil z auta a váhavě se vydal k nehybné siluetě uprostřed prázdné silnice A35.

Ani si neuvědomil, že nechal otevřené dveře, neslyšel varovné pípání, které ho na jeho pochybení vytrvale upozorňovalo. Nevnímal ani, jak výstražná světla v pravidelných intervalech osvětlují okolí oranžovými záblesky. Soustředil se jen na tu věc uprostřed silnice.

Pomalů se k ní přibližoval a na okamžik měl pocit, že se na sebe dívá shora.

Malá osamělá postava uprostřed ničeho. Vzduch voněl trávou a mořskou solí. Noční ticho ho ohlušovalo.

Došel až k objektu, který zasahoval do obou jízdních pruhů. Nenarazil do něj.

Na vteřinu pocítil úlevu, jen aby ji okamžitě vystřídal šok.

Nebyl to jelen.

Bylo to mrtvé tělo.

Mrtvola. Mrtvola dospělého muže.

Seděl vzpřímeně na dřevěné židli přivázaný k vysokému opěradlu židle. Na první pohled vypadal jako nahý, ale přes spodní polovinu těla měl navlečený starý pytel uvázaný v pase.

Někdo ho tu nechal. Jako by ho... *ne, spíš to. To tělo, mrtvolu, proboha živýho, mrtvolu!* Jako by ji sem někdo dovezl a schválně nastražil. Židle stála uprostřed vozovky na bílých pružích.

Naaranžovaná.

Ale bylo tu ještě něco, co ho zarazilo víc než židle s bezvládným tělem.

Mrtvému muži seděly na hlavě obrovské jelení parohy.

Ewan se k nim instinktivně natáhl, ale pak si uvědomil, že by se jich nejspíš dotýkat neměl, a ruku zase stáhnul.

Vytáhl z kapsy mobil. Zaváhal. Má volat 112? Na sanitku už je trochu pozdě.

Nakonec číslo vytukal a operátorovi řekl, že nejspíš potřebuje policii.

2

Když jí zazvonil mobil, budík u postele ukazoval 3:17. Nicola Bridgeová už byla stejně vzhůru.

Probudila se v 2:42 po méně než čtyřech hodinách spánku. Od té doby ležela bez hnutí a bojovala s nutkáním sáhnout po mobilu nebo rozsvítit světlo. Místo toho ležela na zádech a skenovala čerstvě natřený strop. Mezerou pod dveřmi pronikalo světlo z chodby a vrhalo úzký pruh na podlahu a okraj postele. Přes noc jej nechávali rozsvícené, i když jejich synovi Ethanovi bylo už sedmnáct — s tímto zvykem z jeho dětství se ještě nechtěli rozloučit.

Nicola zatím v novém domě nezažila jedinou noc, kdy by nerušeně spala až do rána.

Sedm týdnů a pořád nic. Nevěřila, že je to domem, ten byl fajn. Ložnice taky. Dokonce doufala, že si ji časem oblíbí. Přesto se každou noc kolem třetí s trhnutím probouzela.

Naštvaná.

Odjakživa měla lehké spaní a po narození Ethana se to ještě zhoršilo — byla citlivější na noční zvuky, jak vnímala potřeby svého miminka. V následujících letech se z klidných nocí stal luxus, který si užívali jen ostatní, včetně Mikea. Když spolu začali bydlet, žasla, jak klidně spí.

Málokdy se pohnul a vždycky působil uvolněně. Dokonce tvrdil, že se mu nikdy nic nezdá, což jí přišlo podezřelé.

Se svým nočním bděním se naučila žít. Dřív se jí dokonce líbilo, že má tmu jen pro sebe. V tom tichu se dobře přemýšlelo, někdy o práci, někdy o životě. Občas si takhle něco vyjasnila nebo získala novou perspektivu. Ale tady, v novém domě, se to změnilo. Už se svými nočními myšlenkami nechtěla být sama. Právě naopak.

Cítila, jak v ní narůstá vztek. Vlny nočních emocí, které ji ovládaly, se obvykle proměňovaly podle stejného vzorce. Vztek přecházel v zášť, ta se pomalu měnila v pochybnosti o sobě a pocity viny, které ji nakonec vtáhly do hluboké propasti existenciální úzkosti, než se opět vynořila do stavu, který se dal popsat jako obyčejná zlost. Srdce jí bušilo a ona se ze všech sil snažila zpomalit dech.

Někdy měla štěstí a kolem páté zase usnula, jindy ale ležela v posteli až do sedmi.

Pak si nasadila sluchátka a pustila playlist, který ji vracel do doby, kdy jí bylo sedmnáct a byla plná naděje.

Zásadní otázka, která Nicolu nad ránem nahlodávala, zněla prostě: *Rozhodla jsem se správně? Nebo jsem byla hloupá?*

Ze soustředěného zírání do stropu ji vytrhlo bzučení na nočním stolku. Nicola si stále na noc pokládala mobil, přepnutý na vibrace, na měkký flanel, aby případný telefonát probudil jen ji. Ted' to bylo vlastně zbytečné, zvyk jí ale zůstal. Rychle popadla telefon, cítila jeho vibrace, a když hovor přijala, neunikla jí naléhavost v hlase na druhém konci linky.

Vrchní detektiv Nicola Bridgeová poslouchala popis události, ke které byla povolána, a nemohla uvěřit svým uším.

Pokusila se tiše vyklouznout z ložnice na rozsvícenou chodbu, ale zakopla o dvě nevybalené krabice a zaklela. Ethan si je musel odsunout z cesty, když se potácel do postele, a nechal je v cestě ostatním. Typická bezohlednost sedmnáctiletého pubertáka, tentokrát vyjádřená kartonem.

Dveře pokoje pro hosty se pootevřely a vykoul z nich rozespalý Mike.

„Promiň, promiň,“ zašeptala Nicola.

„Děje se něco?“ zamumlal v polospánku.

„Mám výjezd,“ řekla a na důkaz zvedla mobil.

Mike přikývl. „Jeď opatrně,“ zabručel a jako krtek se zase stáhnul do tmy a zavřel za sebou dveře.

Aspoň že ty spíš jako dudek, pomyslela si Nicola nevraživě cestou do přízemí.

Dobrá zpráva je, říkala si v autě cestou na západ, *že se to nestalo ve dne*. Uzávěrka na kopci na „á pětatřicítce“ hned za Wynstonem, kde se dvouproudá silnice zužuje do jednoho pruhu, by ve dne znamenala totální zácpu. Silnice A35 byla hlavní tepnou na západ a vinula se podél pobřeží. S trochou snahy a štěstí se noční událost stihne vyřídit ještě před začátkem ranní špičky.

Dorazila na místo a vystoupila do chladného nočního vzduchu. V ruce svírala čaj, svou obvyklou záchranu. Na kopci už se tyčil bílý stan kriminalistických techniků

jako cizorodý maják ve tmě. Rozhlédla se kolem sebe. Po obou stranách silnice pole, v dálce moře. Silniční zátarasy byly připravené, noc prosvěcovaly varovné záblesky žluté a modré. U silnice postával mladý policista s klukovskou tváří, jehož jméno ještě neznala, a chystal se odklánět zatím neexistující dopravu. Usmál se na ni a očividně čekal na reakci — dychtivost mládí nezkalila ani časná ranní hodina. „Snad to vyřídíme, než nastane ranní špička, vidíte, šéfe?“

Nicola mu úsměv oplatila. „Byl jste tu první?“

Jeho neohrožený úsměv lehce ztuhl a v očích se mu objevil stín nejistoty. „Jo, byl. Zvláštní podívaná, abych pravdu řekl.“

Prošla kolem, zneklidněná jeho potměným výrazem.

Před stanem nasoukala své dlouhé paže a nohy do bílého ochranného overalu. Ve škole se jí spolužačky smály, že je jak žehlicí prkno. *Dlouhé bidlo*. Muži později tvrdili, že je *krásně štíhlá*. Jednou dokonce *éterická*. Ani teď, ve svých osmatřiceti, si nebyla jistá, čemu z toho má věřit.

Sama o sobě by řekla, že je spíš vyšší — metr osmdesát. (Nikdy nezapomene, jak se jí ke konci puberty ulevilo, když přestala růst, jako by jí od malička vštěpovali — *a nebylo to tak náhodou?* —, že není nic horšího než vysoká ženská.) Byla hubená, ale měla dobré kosti. *Úžasnou kostru*, jak jí kdysi řekl jeden fotograf, když ji fotil pro pracovní profil. V nejlepších dnech a v některém z těch několika svátečních šik modelů, které si nechávala na ještě svátečnější slavnostní večery, se dokázala na chvíli cítit elegantně. V těch horších, v pytlovitých nebo nepad-

noucích uniformách, jako násada od košty. Většinou něco mezi.

Rukavice. Návleky na boty. Polodlouhé tmavé vlasy svázané do culíku, kapuce.

Připravená. Nicola měla tuhle rutinu ráda. Byl to rituál, během kterého si mohla srovnat myšlenky. Pozoruj, vnímej, analyzuj. *Nic ti nesmí uniknout.* Už teď jí bylo jasné, jak těžké bude místo činu zabezpečit a kolik stop by se mohlo ztratit. Kolik aut už tudy stihlo prosvištět?

Odhrnula plachtu stanu a vešla dovnitř. Kývla a zdvořile se usmála na přítomnou forenzní techničku. Starší žena, tipovala jí kolem padesátky. Nicolu mrzelo, že si ještě nestihla zapamatovat všechny kolegy jménem. Chtěla se představit, ale pak to uviděla.

Mužské tělo. Podle všeho nahé, spodní polovina nasoukaná do starého jutového pytle.

Ruce svázané za zády. Zsinalý mrtvolný obličej s potůčky zaschlé krve, která mu stekla z temene. Otevřené oči zírající do prázdna. Rozcuchané tmavé vlasy. Odhadem čtyřicátník, možná lehce vyžilý třicátník. Seděl vzpřímeně na otrískané židli, ke které ho někdo pevně připoutal.

Na hlavě měl jelení parohy — alespoň předpokládala, že jsou jelení, o zvěři toho moc nevěděla. Byly přivázané provazem, který mu křížem obepínal hlavu přes uši i tvář a groteskně mu deformoval rysy. Byl to děsivý pohled.

Nicola tázavě pohlédla na techničku. Žena nadzdvihla obočí, jako by říkala:

Pěknej hnus, co?

„Reeta Patelová, my se asi ještě neznáme.“

„Nicola. Bridgeová. Vrchní detektiv,“ představila se Nicola. Správná slova, ale ne nutně ve správném pořadí.

Mrtvola působila jako trofej na chudinském trůnu. Prázdné oči, tělo svázané, na hlavě koruna z paroží.

Nicola ho obcházela, pomalu kolem něj kroužila a zkoumala detaily, jako by šlo o muzejní exponát.

Žaludeční nevolnost sílila. Hluboko v břicho ji začal hlo-
dat varovný pocit. Tohle nebude žádná maličkost, něco takového se v těchhle končinách přece neděje. K těžkým zločinům tu docházelo jen vzácně.

Vzácně. Proto jsme se sem přece stěhovali.

„Čas úmrtí?“ zeptala se Reety.

„Tak tři, čtyři hodiny, možná míň. Tady ho jen vyhodili, zabili ho jinde. Na stanovení příčiny je ještě brzo, ale vza-
du na hlavě má stopy po úderu tupým předmětem. Krev bude spíš z jelena než jeho vlastní.“

Nicola cítila, jak se její vědomí štěpí na dvě vrstvy. Ta první, odtažitá, profesionální a věcná, říká: *Dobrá, máme tu vážný případ.* Věděla, že poslední vražda se v západním Dorsetu odehrála před více než deseti lety.

Ta druhá, lidská a emotivní, šeptala: *Něčí život skončil.* Ještě před pár hodinami si tenhle muž chodil po světě a nejspíš netušil, co ho čeká. Ti, kdo ho měli rádi, ještě ani neví, že ho ztratili. Vlny zčeřené jeho smrtí se ještě nezačaly šířit, ale brzy zasáhnou všechny, kteří ho znali.

Byl zavražděn jinde a přemístěn sem. Svázaný, pře-
vezený, opuštěný.

Kde ho zabili? Proč ho převezli? A proč sem? A ty parohy. Proč parohy?

A hlavně — *kdo to byl? Byl místní? A pokud ne, odkud pocházel?* Kde by se za normálního stavu nacházel teď? Za normálního stavu, který se nyní zdál jako vzdálený paralelní vesmír.

„Doklady asi neměl, co?“ zeptala se Nicola řečnický vzhledem k tomu, že byl nahý.

„Jako v kapse? Ne, to neměl,“ chytla se Reeta. „Ne že bychom je potřebovali.“

„Jak to myslíte?“

Reeta Patelová se na Nicolu vážně podívala: „Víme, kdo to je.“

3

Ani ne o čtyři hodiny později v malém tržním městečku Bredy, nějakých osm kilometrů od místa nálezu těla s paroží na hlavě, Frankie Winters dokončovali dezinfekci holicích strojků a nůžek a aranžovali nabízené produkty, které ráno vyložili z firemní dodávky. Zadívali se na černé kožené křeslo, stále čekající na zákazníka.

Podívali se na hodiny. 7:47. Křeslo mělo být obsazené už od půl osmé. Každá první středa v měsíci, tak zněla domluva. Chodil pravidelně jako hodinky.

Jenže dneska nepřišel.

Po včerejšku.

To nebylo dobré. A Frankie to věděli.

Dveře se otevřely a zvonek zacinkal.

„Ahoj, můžu?“ zeptal se mladík, kterého Frankie neznali, byl nejspíš jen o pár let starší, hádali mu kolem třicet. Mžoural a měřil si je pohledem.

Frankie nasadili široký, zářivý úsměv. „Čau, kámo!“

Mladík místo pozdravu jen lehce zvedl bradu. „Umíš stříhat do ztracena?“

Ne asi. „Jo, jasně.“

„A jak dlouho se čeká?“

Frankie se usmáli a máchli rukou po jinak prázdném kadeřnictví. Byla to malá místnost vybavená moderním zařízením. Frankie ji pravidelně pulírovali, až se všechno blýskalo.

„Máš štěstí. Jeden zákazník nám to zrušil, tak tě můžu vzít hned. Nechceš si pověsit bundu?“

Mladík se rozhlédl a trochu nemotorně si svlékl větrovku North Face. Nikdy tu nebyl, nevěděl, co kam patří. Frankie tyhle typy dobře znali, vídali je tady skoro každý den. Chovali se namistrovaně, ale o životě věděli houby. Nejspíš chodil odmalička k jednomu kadeřníkovi. V novém salonu, otevřeném teprve nedávno, byl nervózní a nechtěl to na sobě dát znát.

„To otevíráte takhle brzo každý den?“ zeptal se, když pověsil bundu na věšák.

„Ve středu a v sobotu,“ odpověděli Frankie a otočili křeslo k zákazníkovi. Byl to jejich nápad — znali spoustu trhovců, řemeslníků i pubertáků, kteří si stěžovali na otevírací dobu kadeřnictví. Šéf se nejdřív cukal, ale nakonec ustoupil. Frankie znali místní zvláštnosti.

Nový klient se posadil, a zatímco si Frankie upravovali a zavazovali zástěru, řekl: „Po stranách do ztracena. Na-
hoře dlouhý. A nechci mít spálený uši ani nos.“

„Jasná věc,“ řekli Frankie.

„Mýho kámoše minulej tejden normálně vožehli.“

„Snad ne tady?“ zeptali se Frankie.

„Ne ne, tady ne,“ přišla rychlá odpověď v kombinaci dvacátnického machrování a snahy Frankie neurazit. Ve tváři se mu zračil strach ze zpackaného účesu, který by si

tou nechtěnou urážkou mohl vysloužit. Frankie ten výraz dobře znali.

„Chtěli jsme říct,“ pokračovali Frankie, aby potvrdili svou autoritu, „že tady jsme všichni dobře proškolení.“

„To bylo ve Weymouthu,“ zakoktal mladík.

„No jo, Weymouth, co čekáš?“ usmáli se Frankie a byli rádi, že se nový zákazník pousmál a uvolnil.

„Přesně! To jsem mu taky říkal!“

Díval se teď v zrcadle na Frankie, jak se pustili do práce a nastavovali strojek.

A jdeme na to, pomysleli si Frankie.

„Neznáme se odněkud?“

„To nevím.“

„Nechodil jsi na Fairfax?“

„Mhm.“ Frankie začali stříhat. Cítili, že je mladík pozoruje, jako by řešil matematický příklad ze sedmé třídy.

„A kdy jsi skončil?“

„Před pěti lety.“

„Po maturitě?“

„Ne. Šli jsme rovnou na učňák.“ Frankie zvedli strojek a usmáli se. „Abysme náhodou někoho nespálili.“

„Takže jestli je ti teď jednadvacet...“

„Teprve bude.“

„Jasně, taks musel bejt o dva ročníky pod náma. Jak se jmenuješ?“

„Frankie.“

Mladík svažtil obočí, jak usilovně pátral v paměti. Frankie pokračovali v práci a vyhýbali se jeho pohledům. Tuhle konverzaci si u stříhání nacvičili už mnohokrát.
A jdeme na to.

„Ale dřív jsme byli Alice.“

Mladík se podíval do zrcadla a upřeně se na Frankie zadíval. Zkoumal rysy pod krátkým odbarveným sestřihem.

„Alice Wintersová!“

„Teď už Frankie Winters.“

„Jo! Já věděl, že tě znám!“

Dlouhé ticho. Frankie dál holili mladíkovi krk. Tenhle konverzační slalom už absolvovali mnohokrát — jedna z „radostí“, které přináší práce s lidmi, když se člověk otevřeně hlásí k nebinární identitě. Frankie skoro slyšeli, jak mladík přemýšlí, co má říct nebo na co se zeptat. A pak:

„A jak dlouho už jsi Frankie?“

„Plus minus čtyři roky.“

Mladík přikývl. Frankie věděli, že teď se hovor může stočit dvěma směry.

„Moje sestřenice taky změnila gender. Dřív byla Jessica. Teď je — ne, sorry, teď jsou — Jack.“

„Vážně?!“

„Už tři čtvrtě roku. Moje ségra tomu pořád nějak nevěří.“

„Některým lidem chvíli trvá, než jim to hlava pobere.“

Mladík se upřeně díval do zrcadla na Frankie, kteří se stále věnovali jeho zátylku. „Maj lidi hodně keců?“

Frankie vzhlédli a podívali se zákazníkovi do očí. „Ani ne.“ Tohle byl druhý bod zlomu, kdy se konverzace mohla lehce vyhrotit. Frankie na to měli svoje strategie. Zlomek vteřiny sledovali, jak to mladík zpracovává.

Napůl přikývl: „Tak to je fajn.“

Frankie cítili, jak jimi projela vlna úlevy. Navenek to ale na sobě nedali znát. „Jo jo. Lidi většinou rozhodí spíš ty zájmena.“

„No jo. To mě taky.“ Frankie s povděkem zaznamenali, že tím mladík ztratil o téma zájem a teď se jen rozhlíží po salonu. Pak si ale vzpomněl na jeden pikantní drb: „Ty jo, a slyšeli jste, jak našli tu mrtvolu?“

Do hajzlu.

Frankie se zarazili, ale nevzhledli. „Ne. A kde?“

„U Wynstonu na á pětatřicátce, dneska v noci.“

Zátylek už se začínal rýsovat. „No ty kráso.“

„Přesně. Nechali ji uprostřed silnice. V nějakým hodně divným stavu.“

„A jak to všechno víš?“

„Jeden borec, co bydlí dva baráky vod nás, dělá u městský policie. Asistenta. Je tam jen kvůli drbům. Vykládá nám spoustu věcí, který by neměl. Bylo mu kolem čtyřicítky. Víc nám neřek. Jako dycky — nejdřív se tváří, bůhví co neví, a pak hned dodá, že nám to nemůže říct. Popravdě je to celkem kretén.“

Zatímco mladík mluvil, Frankie cítili, jak jim na čele vyskakuje studený pot. Pustili se do strhávání jeho kštic. Zadívali se na ruku, ve které drželi nůžky. Třásla se.

Okamžitě se vrátili do studentských let: *Je naprosto nežádoucí, kárala přednášející rozespalého, nervózního studenta, aby ruka držící ostře nabroušený nástroj v těsné blízkosti lidské hlavy vykazovala známky ztráty kontroly. Třesoucím se rukám se snažíme za každou cenu vyhnout.*

Frankie svědilo čelo. Zafixovali pohled a snažili se soustředit, udělat všechno pro to, aby se nůžky přestaly klepat.

Sakra, bylo to čím dál horší. Ten pocit jim koloval v krvi, v žilách. Chlad a panika. To všechno se teď Frankie odráželo v očích. Začaly je pálit.

Ještě párkrát stříhnout, dorovnat délku, pokračuj.

Tenhle boj Frankie nemohli vyhrát. Zarazili se. „Promiň, nebude ti vadit, když se skočím vysmrkat? Jinak asi děsně kejchnu.“ Frankie se usmáli jako sluníčko. Prozrazovaly je jen stále zarudlejší oči.

„Jasně.“ Mladík lhostejně sáhl pod zástěru a vytáhl mobil.

Frankie klidně prošli za závěs do zadní části salonu a v malé koupelně za sebou zavřeli dveře. S bušícím srdcem se posadili na zavřenou toaletu.

Měli co dělat, aby poklop nezvedli a nevyzvraceli se do mísy.

4

Devadesát čtyři zásilek. A zrovna dneska.

Devadesát čtyři zásilek naplánovaných na minutu přesně, jeho den doslova a do písmene rozparcelovaný a zatížený vysokými nároky zákazníků. Lidí čekajících doma nebo spěchajících z práce, protože dostali zprávu: *Váš balíček je na cestě! Váš řidič se jmenuje Eddie.*

Čas doručení je orientační, stálo v upozornění. Eddie ale věděl, že někteří zákazníci sledují každý jeho pohyb celý den. Cítil na sobě jejich pohledy, ťukání prstů do klávesnic a displejů, jak ho monitorují kilometr po kilometru. Občas měl pocit, že se celá jeho podstata smrskla v pulzující modrou tečku na obrazovce, která se pomalu šine po šedých čarách silnic. Sledujte svou zásilku, sledujte doručení, sledujte řidiče. Je sledován, sledován, sledován.

Už během druhého měsíce, jakmile počáteční nadšení vystřídala tvrdá realita, si Eddie uvědomil, že pro staršího muže s vysokým tlakem to není zrovna ideální. Od té nepříjemnosti před pár lety si tlak měřil denně. Věděl, že tohle není nejlepší povolání pro někoho, komu je jedenašedesát, snadno podléhá stresu, umí rychle vypěnit a rudne jako krocan. „Kecy!“ zaječela na něj minulý týden

nějaká dvacítká, když jí řekl, že opravdu nemůže za to, že je její balík s oblečením roztržený.

Navenek se Eddie snažil svou úzkost skrývat. Usmíval se. Pískal si. Mával. Působil naoko rozverně. *Jste další na řadě! Eddie je na cestě s vaším balíčkem! Eddie doručil váš balíček! Ohodnoťte Eddieho!*

Ohodnoťte Eddieho.

Kdyby měl Eddie sám sebe právě teď ohodnotit, dal by si velkou kulatou nulu. A to jen proto, že hodnocení se záporným číslem neexistovalo. Kdyby to šlo, dal by si minus pět z pěti. Toho rána se Eddieho vnitřnosti kroutily odpořem k sobě samému. Nenáviděl se.

Cítil, že se ho zmocňuje chladná, neúprosná panika. Hlava mu jela na plné obrátky. Cestou na benzinku se to snažil všechno promyslet. Marně. Ještě při nakládání dodávky v depu mu v hlavě vířily myšlenky jako na koletoči. Ani se nestačil osprchovat, jen si před odchodem narychlo vypláchnul pusou třemi doušky ústní vody. U nakládky se raději držel od vedoucích co nejdál. Po cestě zpátky do rodného Fleetcombu s první zásilkou zahlédl ve zpětném zrcátku svůj pobledlý, vyděšený obličej.

Co jsi to dělal?

Soustřed' se na řízení. Soustřed' se na práci. Ztráta koncentrace by mohla mít fatální následky.

Fleetcombe. Jeho rodina tu žila už sedm generací. *Rodové sídlo*, říkával s nadsázkou. Pomalu projížděl kolem cedule s názvem vsi, která všem připomínala, že se v roce 2017 umístila druhá v soutěži Vesnice v květu. Eddie si vybavoval nevraživost a hádky, které se kvůli tomu velkolepému ocenění vedly. Večer před udílením cen se nějak

provalilo, že Fleetcombe vyhrál, a tak začali rovnou slavit. Druhý den se ale vítězem stal Netherstock. Radost zkalila pachuť skandálu, šuškal o úplatcích — a od té doby byly obě vesnice na nože. *Kvůli nějakým podělaným kytkám*, pomyslel si Eddie.

Záříjová obloha byla křišťálově modrá s pár pohádkovými chomáčky mraků. Právě takové dny vysvětlovaly, proč se vesnice kdysi objevila v televizním pořadu o lidích stěhujících se z města na venkov. Dokonale odpovídala představě typické anglické vesničky z pohlednice. Dokonce ji předčila — moře bylo na dosah (ani ne kilometr přes útesy na východ) a prosperující tržní městečko Bredy leželo jen osm kilometrů na západ. Ačkoli byla reportáž odvysílána už někdy před patnácti lety, Eddieho kamarád z hospody, realitní makléř Adam, tvrdil, že většina potenciálních přesporných kupců stále začíná konverzaci větou: „Líbí se nám, jak je Fleetcombe malebný.“

Eddie, který tu strávil celých svých jedenašedesát let, souhlasil, že by se jim tu líbit mělo. Vesnice soustředěná kolem dvou hospod, kostela a školy měla sotva osm set obyvatel. Asi tři sta domů, většinou z osmnáctého nebo devatenáctého století a s původními doškovými střechami. Ve Fleetcombu měli doškaři o práci postaráno. Kdo chtěl opravit střechu, musel počítat s nekonečným pořadníkem.

Základní škola byla malá, přibližně pro padesát žáků, a na střední se muselo do sousedního Bredy. O dva domy dál bývala pošta, ale když poslední majitelka odešla do důchodu, nedokázala nikoho přesvědčit, aby to po ní převzal.

A pak tu byly hospody. U Bílého jelena a U Lišáka. Každá měla vlastní štamgasty a rozdílnou nabídku. Museli jste si vybrat. Bílý jelen, kterého provozoval Jim Tiernan, byl živější — kuželky, obměňující se nabídka místních piv, klasická hospodská jídla a živá hudba na střídačku s televizními sportovními přenosy. U Lišáka, kterého nyní řídila Ayesha Bartonová, měli vyšší ambice — bylo to místo pro fajnšmekry a rodiny s dětmi, s větším parkovištěm. Hosté Bílého jelena si mysleli, že U Lišáka si hrají na něco, co nejsou. Návštěvníci Lišáka se zase domnívali, že hospoda U Bílého jelena přitahuje podezřelou klientelu.

Eddie byl štamgast U Bílého jelena, ačkoli když vás dneska z jedné z hospod vyhodili nebo vás přestala bavit, mohli jste klidně začít docházet do té druhé. Ani jeden podnik nebyl natolik vytížený, aby si mohl dovolit někoho odmítnout. V hloubi duše všichni věděli, že Fleetcombe už dlouho nezvládne udržovat při životě oba. Otázka zněla, kdo půjde první?

Eddie zaparkoval před svým preferovaným hostincem, vypnul motor a zadíval se na budovu. Takže sem veze svou dnešní první zásilku, to je náhoda.

No, můžeš si za to sám.

Znovu ho přepadla hrůza, nepříjemně mu hlodala v útrobách.

S hlubokým nádechem otevřel dvířka a vyskočil z kabiny. Přešel ke kufru dodávky a našel malý kartonový balíček.

U dveří hospody zaváhal. Potom zaklepal a čekal.

Žádná odpověď.

Zabouchal znovu, ještě chvíli počkal a potom z náprsní kapsy vytáhl blok lístků s předepsanou formulí „je nám líto, že jsme vás nezastihli“ a začal psát.

„Eddie.“ Leknutím nadskočil.

Otočil se a uviděl, že se k němu od malého parkoviště blíží Irina s klíčky v ruce. Čtyřicetiletá Ukrajinka vypadala, že toho zrovna moc nenaspala. *Ale je to teda kost*, pomyslel si Eddie a hned se za to pokáral. *Chovej se slušně, je o dvacet let mladší než ty*. Nasadil svůj nejprívětivější veřejný úsměv — jako záplatu na úzkost.

„Dobré ráno, Irino! Vy jste teda ranní ptáče!“ Na okamžik ho napadlo, jestli na sobě Irina nemá stejné oblečení jako včera.

„Proč neotvírá?“ chtěla vědět Irina.

Eddie pokrčil rameny. „Podepíšete mi to?“

Irina si od něj vzala elektronické zařízení a prstem naškrábala obrovské X.

Eddie protáhl obličej. „Myslel jsem jménem.“

„Blbost. Nemusím se podepisovat jménem. Kde to stojí?“

„V pohodě. Díky.“ Když jí balíček předával, napadlo ho, že by měli prohodit pár slov. „Včera jsem vás tu neviděl.“

„Ne,“ odpověděla Irina stroze. Čekal nějaké detaily, ale žádné nepřišly.

„Je všechno v pořádku?“ Hned zalitoval, že se zeptal, ale nemohl si pomoci.

Irina na něj pohlédla. „A co je vám kurva do toho?“

Eddieho zařízení zabzučelo a zavibrovalo mu v rukou. „No nic, už musím.“

Rozloučili se, Irina zmizela v hospodě a Eddie naskočil do dodávky. Zaslechl ještě, jak za sebou zamyká.

Chvíli jen tak seděl, pak se chytil za srdce. Bušilo jako o závod.

Nastartoval a vyrazil doručit další zásilku.

Už jen devadesát tři.